

„Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid.“ /Žalm 85, 8-9/

Daniel 12, 1-3

Židům 10, 31-39

Marek 13, 1-11

Šalomoun už kolem roku 960 př. Kr. urovnal hřeben hory Moria a vystavěl Příbytek pro Hospodina. Tento chrám budoval z velké části z libanonských cedrů, spodek zdí byl kamenný a vršky cihlové. Vnitřek chrámu byl trojdílný, samotná svatyně pro Hospodina měla tvar krychle o straně 10 metrů. Její stěny byly pokryty zlatem. Ve svatyni se nacházela truhla úmluvy se dvěma kamennými deskami Zákona jako symbolem neviditelného Boha. V této místnosti se rozprostírala úplná tma, což bylo zdůvodněno tím, že „Hospodin přebývá v mrákotě“ /1Kr 8,12/.

Král Šalomoun byl ve svém mládí zcela věrný Hospodinu. Zřejmě si uvědomoval pomíjivost všech hmotných věcí, a proto na Hospodinovu výzvu: „Žádej, co ti mám dát“, prosí o moudrost – vnímavost srdce, aby uměl rozlišovat dobré a zlé. Šalomoun chtěl umět řešit a uklidňovat lidské spory. Bohužel i on během života na Hospodina zapomínal, když stavěl chrámy pohanským bohům a bohyním kvůli svým pohanským manželkám.

Šalomounův chrám byl během let několikrát vyloupen a nakonec zničen Babyloňany roku 587 - 586 př. Kr.

Po návratu ze zajetí Izraelci chrám kolem roku 520 př. Kr. obnovili. Zůstal však daleko menší a prostší. Truhla úmluvy už nebyla, svatyni osvětloval jediný zlatý svícen. Přesto i tento chrám v průběhu let několikrát vyplenili nepřátelé.

Teprve roku 18 př. Kr. začal s rozsáhlými opravami a rozšiřováním chrámu král Herodes Veliký. Získal si tím značnou přízeň židovských obyvatel. Celá stavba byla založena stupňovitým způsobem a vlastní chrám zaujímal nejvyšší místo. Při stavbě se používalo mnoho zlata a zelenkavého i bílého mramoru. Pohled na tuto honosnou stavbu byl jistě velkolepý. Rozloha i architektura chrámu ohromila i některé učedníky Ježíše.

Středem pozornosti člověka však nemají být stavby, i když jsou náboženské, ale živý a osobní Bůh. Ten je věčný, ten dává člověku sílu. Vždyť všechny věci pomíjejí. I Herodův chrám byl zbořen v roce 70 po Kr. za římského císaře Tita.

Na biblických hodinách někdy mluvíme o tom, že člověk v určité situaci touží po znamení od Boha. Také učedníci chtějí znamení. Říkají: „Kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci?“ Na to jim Ježíš přesně neodpovídá. Není důležité – kdy, ale že to tak bude. A vyzývá k ostražitosti na lživé proroky. V každé složité a těžké situaci se objeví lidé, kteří mají zaručené řešení. Někdy vypadají velmi věrohodně a může se nám zdát, že ukazují správná znamení. Jejich hlavním cílem je však využít těžkostí, někdy přímo zoufalství druhých, ve svůj prospěch. Ježíš však v tom dnešním evangeliu žádná znamení neslibuje. Nikomu neslibuje ani lehký a pohodový život. Naopak. Pozemský život je těžký. Někteří lidé říkají: „Kdyby byl Bůh, tak by se to či ono nemohlo stát.“ Ježíš tento lidský argument rozbíjí. Jasně mluví o válkách, zemětřesení a hladu a zároveň vydává svědectví o Bohu. Sám Bůh v Ježíši Kristu trpí. Skrze Kristovo utrpení k nám přichází Boží milost. Kristus nebyl utrpení ušetřen a učedníky jasně upozorňoval na to, že ani oni to nebudou mít snadné.

Kristus neslibuje, že se také nám vyhnou starosti a trápení, ale zaslibuje nám naději pro život věčný. Nechce, abychom žili ve strachu a stále se báli. Pro dny přítomné nás ujišťuje, že přes všechny lidské nepravosti je svět plně v rukou Božích. V dobré Boží péči.

/Slovo na neděli 14. listopadu 2021 Dana Kalivodová/